

CSEH KÁROLY

Decemberi őzek

Őzpár remegő szobra a mezőn,
 fejük keletre fordult, dermedőn,
 de másfelé jár csillag és angyal,
 hiába várják kitárt agancssal;
 kékes derengés iramlík: vonat
 csattog mellettük, zúg az alkonyat
 hó lobban rájuk, égi gyolcslepel,
 vagy maga az Úr rejti őket el
 műhelyében, mint be nem fejezett,
 tökélyt áhító, kecses remeket?

Holdalló hó

Kocsó László festő- és grafikusművésznék

Lilázik újra,
 foltos kabátujjból kibújt kézfejként
 lilázik a kora tavaszi este megint.
 Könyök hajlik – a Hernád kanyarja,
 teliholdat hajít a hídra fölem,
 s íve alatt a jegeces fényben
 fagyosan margarétálló habjaival,
 lepattogzott címeren meredő karrá
 dermed már a folyó. Telihold száll.
 Eldobott hógolyó.

NAGYATÁDI HORVÁTH TAMÁS

Pszükhopomposz

Belekapaszkodna szállongó szavakba,
 hátha elröpítik magasra, messzire.
 Csak tudna jó erősen közéjük markolni.
 Csak tudná magát egyszer biztos helyen,

távol a hiány rossz varázslataitól,
 és mindentől, ami csak emlékezteti
 méltatlan és múlhatatlan éhségére,
 mellyel hagyta nyakát a küszöbhez

láncolni, örök merengésre kárhoztatva.
 És amikor világosodó, deres hajnalokon
 erőt gyűjt az égre nézéshez mégis,
 tudva, hogy a csoda látásáról lemarad,

még épp látja a kapun áthúzó hollót.
 A vágy fényes fájdalmat szül benne,
 ha hirtelen mozdul, és félelmet,
 mi szívét üresíti. Bárcsak az övé lehetne –